

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	BARTYZEL	URBANEK
1.	To, co nie jest religijne, nie jest interesujące . (117) --- <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami.</i>	To, co nie jest religijne, nie jest ciekawe . (53)
2.	Bóg jest substancją tego, co kochamy. (117) --- <i>org. la substancia - tłumaczenie wierne, ale ryzykowne, osadza bowiem od razu tę sentencję w tradycji arystotelesowskiej.</i>	Bóg jest istotą tego, co kochamy. (54)
3.	Prawda jest osobą. (117) (59)	
4.	Każda katastrofa jest katastrofą inteligencji. (117) (63)	
5.	Każda cywilizacja jest dialogiem ze śmiercią. (117) (75)	
6.	Pokusą komunisty jest wolność ducha. (117) (76)	
7.	Muzami historyka są Miłość i Nienawiść. (117) (80)	
8.	Pewna pospolitość jest niezbędna dla wszystkiego, co pragnie żyć. (117) --- <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i>	Pewna doza wulgarności jest konieczna u wszystkiego, co chce żyć. (82)
9.	Idea rozwinięta w system popełnia samobójstwo. (117) (84)	
10.	Samymi tylko <u>kategori</u> ami marksistowskimi marksizm jest niewytłumaczalny. (117) --- <i>błąd składniowy; niewłaściwa konstrukcja składniowa użyta do wyrażenia środka, dzięki któremu miałby być osiągnięty stan, określony orzecznikiem orzeczenia imiennego (poprawnie: marksizm jest niewytłumaczalny... przy użyciu kategorii lub: jeśli stosuje się kategorie, lub tp.).</i>	Nawet marksizmu nie można wyjaśnić przy użyciu samych marksistowskich kategorii. (84)
11.	To, co nie jest skomplikowane, jest fałszywe.(117) (86)	
12.	Ojcem krytyki literackiej jest zły humor; podziw jest niczym więcej jak jej matką chrzestną . (118) --- <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i>	Ojcem krytyki literackiej jest zły humor. Admiracja jest zaledwie jej macochą. (86)
13.	Wątpić w postęp jest jedynym postępem. (118)	Wątpienie w postęp jest jedynym postępem. (87)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

14.	Nikt nie jest niewinny , ani w tym, co robi, ani w tym, w co wierzy. (118) --- <i>błąd składniowy; niewłaściwa konstrukcja składniowa użyta do wyrażenia dopełnienia orzeczenia imiennego (poprawnie, choć rzadko: niewinny czemuś, ale nie: *niewinny w czymś); na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami nie mogę się wypowiedzieć.</i>	Nikt nie jest nieodpowiedzialny ani za to, co robi, ani za to, co sądzi. (88)
15.	Pomiędzy anarchią instynktów i tyranią norm rozpościera się uciekające i czyste terytorium doskonałości ludzkiej. (118) --- <i>błąd leksykalny; imiesłów 'uciekający' nie łączy się, nawet w użyciu przenośnym, z rzecz. terytorium, mającym znaczenie 'obszar ziemi o określonych granicach, wyodrębniony ze względu na jakieś cechy charakterystyczne', a więc niosącym takie cechy semantyczne, jak statyczność, stabilność, niewzruszoność.</i>	Między anarchią instynktów i tyranią norm rozciąga się ulotne i czyste terytorium ludzkiej doskonałości. (90)
16.	Zrównanie jest barbarzyńskim substytutem porządku. (118) (91)	
17.	Największym błędem nowoczesności nie jest obwieszczenie, że Bóg umarł, lecz wiara w to, że umarł diabeł. (118)	Największy nowoczesny błąd polega nie na ogłaszaniu, że Bóg umarł, lecz na wierzeniu, że diabeł skonał. (92)
18.	Architektura zeszłego wieku myliła ciało z ubraniem, ta obecnego myli je ze szkieletem. (118)	Architektura XIX stulecia pomyliła organizm ze strojem, architektura XX wieku myli go ze szkieletem. (94)
19.	Zalążkiem terroru jest prawo. (118)	Prawo jest zarodkiem terroru. (96)
20.	Przesady bronią przed głupimi ideami. (118) (97)	
21.	Autentyczne perwersje nie są preferencjami wrażliwości, lecz opcjami inteligencji. (118)	Autentyczne perwersje nie są upodobaniami wrażliwości: są wyborami inteligencji. (97)
22.	Nie potępiamy kapitalizmu <u>za to</u> , że podsyca nierówność, lecz dlatego , że sprzyja awansowi poślednich typów ludzkich. (118) --- <i>błąd stylistyczno-składniowy; naruszenie paraleli składniowej poprzez przekształcenie</i>	Potępiamy kapitalizm nie dlatego, że wspiera nierówność, lecz dlatego, że sprzyja awansowi niższych typów ludzkich. (98)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<i>jednego z członów, które powinny mieć taką samą postać (poprawnie: Nie potępiamy... za to, że..., lecz za to, że... lub: Nie potępiamy... dlatego, że..., lecz dlatego, że...).</i>	
23.	Diabeł ma obecnie formę geometryczną. (118)	Obecnie demon ma formę geometryczną. (100)
24.	Zachód umarł, kiedy w duszy chrześcijańskiej przestała być obecna Grecja. (118)	Zachód umrze, kiedy przestanie być obecnością Grecji w chrześcijańskiej duszy. (101)
25.	Dla obrony wolności wystarczy żołnierz; aby narzucić równość, trzeba szwadronu policji. (119)	Do obrony wolności wystarczy jeden żołnierz. Do narzucenia równości potrzeba szwadronu policjantów. (101)
26.	Żaden słownik nie jest leksykonem prawdziwego pisarza. (119) --- <i>bardzo duża, istotna różnica znaczeniowa pomiędzy tłumaczeniami;</i>	Słownictwo prawdziwego pisarza nie znajduje się w żadnym słowniku. (103)
27.	Każdy pisarz komentuje w nieskończoność swój pierwotny krótki tekst. (119)	Każdy pisarz komentuje w nieskończoność swój krótki tekst pierwotny. (105)
28.	Politycznymi alternatywami naszych czasów są: nihilizm, cynizm lub błazenada. (119) --- <i>błąd leksykalny; w starannej polszczyźnie alternatywa to 'konieczność wyboru między dwiema wykluczającymi się możliwościami', a określenia postaw życiowych przytoczone w wyczeniu nie są koniecznościami wyboru; w tłumaczeniu należało albo posłużyć się innym określeniem, albo tak sformułować wypowiedź, by trzy postawy życiowe mogły wspólnie tworzyć to, co można choćby potocznie nazwać mianem alternatywy ('inna możliwość, inne rozwiązanie').</i>	Nihilizm, cynizm albo głupota – oto polityczna alternatywa w naszych czasach. (110)
29.	Imbecylem jest ten, kto przyswaja tylko to, co aktualne. (119) --- <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i>	Imbecylem jest ten, kto postrzega tylko to, co aktualne. (117)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

30.	<p>Katolikiem skończonym jest tylko <u>ten, który</u> katedrę swojej duszy wznosi na kryptach pogańskich. (119)</p> <p>---</p> <p><i>błąd składniowy; wprowadzenie zdania podmiotowego niewłaściwym zaimkiem: w starannej polszczyźnie ogólnej zaimek 'który' służy do wprowadzania zdań przydawkowych, natomiast do wprowadzania zdań podmiotowych sygnalizowanych zaimkiem 'ten' wykorzystuje się zaimek 'kto' (poprawnie: arystokratą jest ten, kto...);</i></p>	<p>Skończonym katolikiem jest wyłącznie ten, kto wznosi katedrę swej duszy na pogańskich kryptach. (118)</p>
31.	<p>Począwszy od Blake'a, Wordswortha i romantyzmu <u>niemieckiego poezja</u> nowoczesna jest reakcyjną konspiracją przeciwko desakralizacji świata. (119)</p> <p>---</p> <p><i>błąd interpunkcyjny; brak przecinka oddzielającego imiesłowy równoważnik zdania od zdania nadrzędnego.</i></p>	<p>Współczesna poezja – od Blake'a, Wordswortha i niemieckiego romantyzmu – jest reakcyjną konspiracją przeciwko desakralizacji świata. (119)</p>
32.	<p>Pomiędzy heretykami są katolicy niecierpliwi i renegaci <u>układni</u>. (119)</p> <p>---</p> <p><i>nie mogą się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i></p>	<p>Pośród heretyków są niecierpliwi katolicy i <u>urodzeni</u> renegaci. (122)</p>
33.	<p>Fiaskiem chrześcijaństwa jest doktryna chrześcijańska. (119)</p> <p>---</p> <p><i>nie mogą się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i></p>	<p>Niepowodzenie chrześcijaństwa należy do doktryny chrześcijańskiej. (122)</p>
34.	<p>Demokratyczny historyk naucza, że demokrata nie zabija, <u>tylko jego</u> ofiary zmuszają go <u>do ich zabijania</u>. (119)</p> <p>---</p> <p><i>błąd składniowy; brak spójnika 'że' wprowadzającego zdanie podrzędne dopełnieniowe przeciwstawne wobec zdania pierwszego zdania dopełnieniowego; błąd składniowy; użyta w ostatnim zdaniu</i></p>	<p>Demokratyczny historyk naucza, że demokrata zabija tylko dlatego, że jego ofiary go do tego zmuszają. (123)</p>

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<i>składowym forma zaimka 'ich' nie odsyła jednoznacznie do żadnego rzeczownika.</i>	
35.	Racjonalizm jest rozumem, który zapomniał o swoich postulatach . (119) <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i>	Racjonalizm jest rozumem, który zapomina o swych założeniach. (123)
36.	Katolik musi upraszczać swoje życie i komplikować swoje myślenie. (119) --- <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i>	Katolik powinien upraszczać swoje życie i komplikować swoje myślenie. (124)
37.	Nie ma poezji szatańskiej, tylko <u>nostalgia</u> za splendorem <u>Upadłego</u> . (119) --- <i>błąd leksykalny; nostalgia to 'tęsknota za krajem ojczystym', niepoprawne jest używanie tego słowa w zn. 'tęsknota za czymś, co minęło'; w tym znaczeniu poprawnie: tęsknota; org. nostalgia de su esplendor caído – tak dalekie odejście w tłumaczeniu od znaczenia oryginału wydaje się nieuprawnione; także zastosowanie wielkiej litery należy uznać za nieuzasadnione ze względu na jasno wyrażane poglądy autora scholium: nie sposób przyjąć, by peryfrazy Szatana mogły być w jego tekstach wyróżniane wielką literą.</i>	Nie ma poezji szatana: jest tęsknota za jego upadłym blaskiem. (125)
38.	Tam, gdzie jest dzieło sztuki, nie ma diabła. (120)	Gdzie jest dzieło sztuki, tam nie ma diabła. (125)
39.	Partie liberalne nigdy nie rozumieją, że przeciwieństwem despotyzmu nie jest błazenada, tylko autorytet. (120)	Partie liberalne nigdy nie rozumieją, że przeciwieństwem despotyzmu jest autorytet, a nie niedorzeczność. (127)
40.	Każdy reakcjonista wskrzesza Platona. (120) --- <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i>	W każdym reakcjonście zmartwychwstaje Platon. (129)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicite, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

41.	Inteligencja niszczy, kiedy pragnie się być inteligentnym. (120)	Inteligencja rujnuje się, kiedy chce być inteligentna. (130)
42.	Dzieło poetyckie dobrego poety komunisty (Aragon, Eluard, Neruda etc.) dzieli się na dwie części: część poetycką i część komunistyczną.	Dzieło poetyckie dobrego poety komunistycznego (Aragón, Eluard, Neruda etc.) dzieli się na dwie części: część poetycką i część komunistyczną. (131)
43.	Estetyki „nowoczesne” zostały wynalezione przez pisarzy reakcyjnych: <u>Balzac</u> , <u>Baudelaire</u> , <u>Eliot</u> . (120) --- <i>błąd fleksyjny; rzecz. estetyka to rzecz. singulare tantum, czyli rzecz. niemający form liczby mnogiej;</i> <i>błąd składniowy; niezachowanie związku zgody pomiędzy członem wprowadzającym wyliczenie a członami wyliczenia, które powinny występować w tym samym przypadku fleksyjnym co rzeczownik wprowadzający wyliczenie (poprawnie: ...przez pisarzy reakcyjnych: Balzaca, Baudelaire’a, Eliota).</i>	„Modernistyczne” teorie estetyczne zostały wynalezione przez reakcyjnych pisarzy: Balzaca, Baudelaire’a, Eliota. (133)
44.	Wyrzeczenie się błędu jest początkiem mądrości. (120) --- <i>różnica znaczeniowa, której nie mogę skomentować ani ocenić</i>	Pogodzenie się z błędem jest początkiem mądrości. (135)
45.	Konserwatyzm Burke’a nie jest „irracjonalizmem”, <u>który</u> zderza się ze współczesnym „racjonalizmem”, <u>lecz</u> aktem niezawisłości rozumu, doświadczanym w konfrontacji z Oświeceniem, <u>które</u> swoje przesady nazywa zasadami. (120) --- <i>błąd składniowo-stylistyczny, polegający na powtarzaniu zaimka ‘który’ wprowadzającego zdania podrzędne przydawkowe i odnoszącego się do różnych rzeczowników; powtórzenia takiego można było uniknąć, stosując odpowiednie imiesłowy przymiotnikowe;</i>	Konserwatyzm Burke’a nie jest „irracjonalizmem”, który przeciwstawia się współczesnemu racjonalizmowi, <u>lecz</u> jest – skonfrontowanym z <i>Aufklärung</i> , nazywającym swe przesady zasadami–protokołem niezależności rozumu eksperymentalnego. (137)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicite, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<i>błąd składniowy; nieuzasadniony skrót składniowy, polegający na pozbawieniu zdania przeciwstawnego członu czasownikowego (łącznika w orzeczeniu imiennym), co jest zabiegiem niewłaściwym, kiedy zdanie przeciwstawne jest oddzielone od zdania głównego innym zdaniem składowym (w tym wypadku – podrzędnym wobec zdania głównego).</i>	
46.	<u>Pogańizm</u> jest innym <i>Starym Testamentem</i> Kościoła. (120) --- <i>błąd leksykalny; kontaminacja form pogaństwo i chrystianizm; poprawna forma to: pogaństwo.</i>	Pogaństwo jest drugim <i>Starym Testamentem</i> Kościoła. (147)
47.	W naszych czasach więcej niż <u>marksistów-odstępców</u> jest marksistów zmęczonych. (120) --- <i>błąd ortograficzny; nieuzasadniona pisownia z łącznikiem (poprawnie: marksistów odstępców lub marksistów – odstępców.)</i>	Nasze czasy są pełne nie tyle marksistowskich apostatów, ile zmęczonych marksistów. (148)
48.	Być arystokratą to nie wierzyć, że wszystko zależy od woli. (120) (168)	
49.	Antychryst to, prawdopodobnie, człowiek. (120)	Antychryst – prawdopodobnie – jest człowiekiem. (176)
50.	Fanatycy wolności kończą jako teoretycy policji. Doktryna Fichtego, na przykład, kulminuje w teorii paszportu. (120)	Fanatycy wolności kończą jako teoretycy policji. Na przykład naukę Fichtego wieńczy teoria paszportu. (187)
51.	„Rewolucja” jest paktem <i>Szatana</i> Milтона i <i>Pana Homais</i> Flauberta. (121) --- <i>błąd zapisu prowadzący do błędu logicznego; zapis kursywą form <i>Szatana</i> i <i>Pana Homais</i> sugeruje, że są to tytuły dzieł, podczas gdy są jedynie nazwy postaci literackich z dzieł o innych tytułach: <i>Raj utracony</i> i <i>Pani Bovary</i>. Błędem ortograficznym, będącym</i>	„Rewolucja” jest paktem pomiędzy <i>Szatanem</i> Milтона i <i>Homais’em</i> Flauberta. (202)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<p><i>konsekwencją wymienionego wyżej błędu, jest zapis wielką literą słowa Pana (poprawnie: pana).</i></p>	
52.	<p>Rytuał jest wehikułem tego, co święte. Każda innowacja profanuje. (121)</p>	<p>To, co rytualne, jest wehikułem tego, co święte. Każda innowacja profanuje. (204)</p>
53.	<p>Trzema wielkimi przedsięwzięciami reakcyjnymi historii nowożytnej są: włoski humanizm, francuski klasycyzm i niemiecki romantyzm. (121)</p>	<p>Trzy wielkie reakcyjne przedsięwzięcia nowożytnych dziejów to: włoski humanizm, francuski klasycyzm, niemiecki romantyzm. (206)</p>
54.	<p>Prawdziwym arystokratą jest <u>ten, który</u> posiada życie wewnętrzne. Ktokolwiek zna swoje pochodzenie, swoją rangę i swój los. (121)</p> <p>---</p> <p><i>błąd składniowy; wprowadzenie zdania podmiotowego niewłaściwym zaimkiem: w starannej polszczyźnie ogólnej zaimek 'który' służy do wprowadzania zdań przydawkowych, natomiast do wprowadzania zdań podmiotowych sygnalizowanych zaimkiem 'ten' wykorzystuje się zaimek 'kto' (poprawnie: arystokratą jest ten, kto...);</i></p> <p><i>błąd łączliwości; czasownik 'posiadać' ma znaczenie 'mieć coś na własność, być właścicielem czegoś' i 'mieć opanowaną wiedzę w jakiejś dziedzinie, znać się na czymś' nie powinien łączyć się z rzecz. abstrakcyjnymi oznaczającymi przymioty duchowe; w takim kontekście zwykle używa się neutralnego czas. 'mieć'.</i></p> <p><i>Na temat różnicy znaczeniowej pomiędzy wersją drugiej części scholium nie mogę się wypowiedzieć.</i></p> <p>→ 54 i 55 połączone w jedno scholium</p>	<p>Prawdziwym arystokratą jest ten, kto ma życie wewnętrzne. Jakiegokolwiek byłoby jego pochodzenie, ranga, fortuna. (207)</p>

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

55.	Najwyższym arystokratą nie jest feudalny senior w swoim zamku, lecz mnich kontemplujący w swojej celi. (121) -> 54 i 55 połączone w jedno scholium	Najwyższym arystokratą nie jest feudalny pan w swym zamku: jest nim kontemplatywny mnich w swej celi. (208)
56.	Romantyzm nie „odkrył” natury, lecz niebezpieczeństwo rozejścia się natury i człowieka. (121) --- <i>niewłaściwe rozłożenie akcentów w wypowiedzeniu; wyróżniony graficznie (ujęty w cudzysłów) czasownik zaprzeczony przejmuje akcent logiczny zdania głównego, co koliduje z logiką przeciwstawienia, przeciwstawiony zostaje bowiem nie wyróżniony, obarczony akcentem logicznym człon czasownikowy, tylko człon dopełnieniowy (poprawnie: „odkrył” nie naturę, lecz niebezpieczeństwo...).</i>	Romantyzm „odkrył” nie naturę, lecz rozwój zagrażający naturze i człowiekowi. (211)
57.	Być może bardziej niż chrześcijaninem jestem poganinem, który uwierzył w Chrystusa. (121)	Prawdopodobnie – bardziej niż chrześcijaninem – jestem poganinem, który wierzy w Chrystusa. (214)
58.	Człowiek <u>jest nikim więcej jak</u> widzem swojej bezsilności. (121) --- <i>kontaminacja różnych połączeń leksykalnych: być nikim ‘nie mieć znaczenia, wpływów, nie osiągnąć żadnej pozycji społecznej, nie mieć dorobku w jakiejś dziedzinie’, nic więcej (jak) tylko ‘jedynie tyle, tak mało’, nic innego jak ‘o czymś, co jest jedynie możliwe’ (poprawnie: jest niczym więcej jak tylko)</i>	Człowiek jest tylko obserwatorem swej niemocy. (216)
59.	Inteligencja ma swoich obywateli i swoich metojków. (121)	Inteligencja ma swych obywateli i swych meteków. (217)
60.	Bóg jest zawadą człowieka nowoczesnego. (121)	Bóg jest zawadą dla człowieka współczesnego. (224)
61.	Kaźde rozwiązanie jest fałszywe. (121) (251)	

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

62.	W łonie Kościoła współczesnego znajdują się «integryści», którzy nie rozumieją, że chrześcijaństwo potrzebuje nowej teologii, i «progresiści», którzy nie rozumieją, że nowa teologia musi być chrześcijańska. (121)	We wnętrzu obecnego Kościoła „integrystami” są ci, którzy nie zrozumieli, że chrześcijaństwo potrzebuje nowej teologii, a „postępowcami” – ci, którzy nie zrozumieli, że nowa teologia powinna być chrześcijańska. (256)
63.	<p><i>Liberté, égalité, fraternité.</i></p> <p>Program demokratyczny spełnia się w trzech etapach: <u>etap liberalny</u>, wytwarzający społeczeństwo burżuazyjne, <u>którego</u> charakter skłania nas ku socjalistom; <u>etap egalitarny</u>, wytwarzający społeczeństwo sowieckie, <u>którego</u> charakter prowadzi nas ku nowej lewicy; <u>etap braterski</u>, <u>który</u> zapowiadają kolektywnie kopulujący narkomani. (121/122)</p> <p>---</p> <p><i>błąd składniowy; niezachowanie związku zgody pomiędzy członem wprowadzającym wyliczenie a głównymi członami wyliczenia, które powinny występować w tym samym przypadku fleksyjnym co rzeczownik wprowadzający wyliczenie (poprawnie: ...w trzech etapach: (w) etapie liberalnym, wytwarzającym..., (w) etapie egalitarnym, wytwarzającym..., (w) etapie braterskim...); błąd składniowo-stylistyczny, polegający na powtarzaniu zaimka ‘który’ wprowadzającego zdania podrzędne przydawkowe i odnoszącego się do różnych rzeczowników; powtórzenia takiego można było uniknąć, stosując odpowiednie imiesłowy przymiotnikowe.</i></p>	<p><i>Liberté, égalité, fraternité.</i></p> <p>Program demokratyczny jest realizowany w trzech etapach: liberalnym – ustanowionym przez społeczeństwo burżuazyjne – odsyłającym nas do socjalistów; egalitarnym – ustanowionym przez społeczeństwo sowieckie – odsyłającym nas do nowej lewicy; braterskim – przygotowywanym przez narkomanów kopulujących w kolektywach. (262)</p>
64.	Trzema hipostazami egoizmu są: indywidualizm, nacjonalizm, kolektywizm. Trójca demokratyczna. (122)	Trzy hipostazy egoizmu to: indywidualizm, nacjonalizm, kolektywizm. Demokratyczna trójca. (269)
65.	Reakcjonista wynalazł dialog, aby obserwować różnorodność ludzi i różnorodność ich zamiarów. Demokrata uprawia monolog, jako że jego ustami wypowiada się ludzkość. (122)	Reakcjonista wymyślił dialog, kiedy obserwował odmienność ludzi i różnorodność ich celów. Demokrata praktykuje monolog, gdyż ludzkość wyraża się jego ustami. (270)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<p><i>różnica typów zdań podrzędnych; ponieważ nie znam hiszpańskiego, nie jestem w stanie określić, które z nich: czasowe czy celowe jest bardziej adekwatne.</i></p>	
66.	<p>Dla <u>katolika lewicowego</u> katolicyzm <u>jest</u> <u>wielkim grzechem</u>. (122)</p> <p>---</p> <p><i>dla katolika lewicowego – błąd szyku; niewłaściwy szyk przydawki – zamiast prepozycyjnej przydawki określającej zastosowano postpozycyjną przydawkę gatunkującą, co narusza logikę wypowiedzi (katolicy nie dzielą się na lewicowych, prawicowych i centralistycznych czy na lewicowych i nielewicowych; mianem lewicowego (a więc jakiego?) katolika można jednak określić człowieka wyznającego pewne poglądy, zapewne nieliczące z przyjętym przez niego systemem wartości); org. es el gran pecado del católico – w tłum. brakuje jednego z członów określających (del católico), co zmienia sens oryginalnej, hiszpańskiej frazy, uogólniając go, a zarazem nie dopełniając.</i></p>	<p>Dla lewicowego katolika katolicyzm jest wielkim grzechem katolika. (276)</p>
67.	<p>Nie ma polityków inteligentnych, są tylko politycy zwycięscy. (122)</p>	<p>Nie ma inteligentnych polityków, chociaż są zwycięscy politycy. (276)</p>
68.	<p>Nowoczesna cywilizacja jest wynalazkiem białego inżyniera dla murzyńskiego kacyka. (122)</p> <p>---</p> <p><i>org. para rey negro – a więc: dla czarnego lub murzyńskiego króla, ale nie: kacyka. Kacyk ma 2 znaczenia: 1. etn. «pierwotnie: naczelnik wsi lub rodu u Indian z wyspy Haiti, potem: wódz plemienia w Ameryce Środkowej i Południowej, także wódz plemienia w Afryce i Australii» i 2. pot. lekcew. «urzędnik, zwłaszcza prowincjonalny, sprawujący władzę w sposób samowolny, arbitralny, często wykorzystujący swoje stanowisko dla własnych celów». Rzeczownik</i></p>	<p>Współczesna cywilizacja – ów wynalazek białego inżyniera dla czarnego króla. (289)</p>

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<i>kacyk nie jest zatem neutralny stylistycznie, jest nacechowany pejoratywnie i jako taki nie nadaje się do tłumaczenia hiszp. słowa rey, występującego m.in. w połączeniu los Reyes Magos 'Trzej Królowie'.</i>	
69.	Ojcem państwa świeckiego był Grzegorz VII. (122)	Ojcem państwa laickiego był Grzegorz VII. (313)
70.	<u>Chrześcijaństwo</u> jakiegoś społeczeństwa jest wprost proporcjonalna do liczby opactw, które funduje. (122) <i>Chrześcijaństwo to potencjalna nazwa cechy 'bycia chrześcijańskim'. Wątpliwa jednak wydaje się stosowność tworzenia tego neologizmu (wyraz nie jest notowany w słownikach) ze względu na znaczenie przymiotnika będącego jego podstawą. Ma on bowiem znaczenie czysto relacyjne – chrześcijański to 'właściwy chrześcijaninowi' – a od takich przymiotników nie tworzy się nazw cech, dlatego że nosicielem zespołu cech jest sam rzeczownik stanowiący bazę derywatu przymiotnikowego (to w pojęciach 'chrześcijanin' i 'chrześcijaństwo' mieszczą się cechy, do których odwołuje się znaczenie przymiotnika 'chrześcijański')</i>	Stopień schryścianizowania społeczeństwa jest wprost proporcjonalny do liczby opactw, które funduje. (331)
71.	Prawdziwą zbrodnią kolonializmu było przemienienie wielkich narodów azjatyckich w przedmieścia Zachodu. (122) <i>różnica znaczeniowa, której nie mogę skomentować ani ocenić, chociaż kontekst wskazuje raczej na niewłaściwe tłumaczenie niż na jeden z możliwych wariantów (połączenie „przemienienie narodów w przedmieścia” można by traktować jako metaforę, co jest jednak dość trudne ze względu na brak płaszczyzny porównania – naród to określenie zespołu ludzkiego, a przedmieście to określenie miejsca)</i>	Prawdziwą zbrodnią kolonializmu było przekształcenie wielkich krajów azjatyckich w przedmieścia Zachodu. (333)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

72.	<p>Tym, co oburza biednego, nie jest bogactwo, lecz <u>wzbogacenie</u>. (122)</p> <p><i>Pozbawienie rzeczownika odśłownego cząstki 'się' zmienia jego znaczenie. Rzeczownik 'wzbogacenie' jest derywatem utworzonym od czas. wzbogacić 'uczynić kogoś bogatym, bogatszym'. Takie tłumaczenie podważa sensowność scholium – dlaczegożby osobę biedną miało oburzać to, że ktoś uczynił bogatym swego bliźniego? Oburzać może natomiast czyjeś wzbogacenie się, czyli to, że ktoś uczynił bogatym samego siebie.</i></p>	<p>Biedaka gorszy nie bogactwo, lecz wzbogacenie się. (349)</p>
73.	<p>Kościół musi interweniować w politykę. Ale bez programu politycznego. (122)</p> <p><i>różnica znaczeniowa, której nie mogę skomentować ani ocenić</i></p>	<p>Kościół powinien mieszać się do polityki. Lecz bez politycznego programu. (350)</p>
74.	<p>Był katolicyzm dorycki: kościołów romańskich i zakonów rycerskich. Katolicyzm benedyktynów i feudalów.</p> <p>Był również katolicyzm joński: gotyckich katedr i scholastycznych sum. Katolicyzm zakonów żebraczych i lilii królewskich.</p> <p>Był wreszcie katolicyzm koryncki: barokowych świątyń i trydenckiej kontrreformacji. Katolicyzm wiejskich proboszczów i rzymskiej pompy. (122/123)</p>	<p>Był katolicyzm dorycki: romańskich kościołów i zakonów rycerskich. Katolicyzm benedyktyński i feudalny.</p> <p>Był także katolicyzm joński: gotyckich katedr i scholastycznych sum. Katolicyzm zakonów żebraczych i królewskich lilii.</p> <p>Był w końcu katolicyzm koryncki: barokowych świątyń i trydenckiej kontrreformacji. Katolicyzm prostych sutann i rzymskiego przepychu. (356)</p>
75.	<p>Rewolucja – każda rewolucja, rewolucja sama w sobie – <u>jest matrycą tych burżuazyjnych</u>. (123)</p> <p><i>zdanie niepełne, a przez to niejasne; nie wiadomo, do czego odnosi się forma zaimka wskazującego „tych”</i></p>	<p>Rewolucja – wszelka rewolucja, rewolucja sama w sobie – jest matrycą mieszczaństwa każdego rodzaju. (359)</p>
76.	<p>Terror jest ustrojem naturalnym każdego społeczeństwa bez śladów feudalizmu. (123)</p> <p><i>niezręczność składniowa: znajdujący się w wygłosie zdania człon określający „bez</i></p>	<p>Terror jest naturalnym stanem każdego społeczeństwa pozbawionego śladów feudalizmu. (363)</p>

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<i>śladów feudalizmu” teoretycznie może odnosić się zarówno do ostatniej formy rzeczownika (do formy „społeczeństwa”), jak i do całego zdania (znajdując się w pozycji wygłosowej, może pełnić rolę przydawki podrzędnej wobec rzecz. „społeczeństwa”, a także rolę okolicznika podrzędnego wobec samego orzeczenia)</i>	
77.	Grzechy, które oburzają publiczność, są mniej ciężkie od tych, które ona toleruje. (123) <i>różnica znaczeniowa, której nie mogę skomentować ani ocenić</i>	Grzechy, które gorszą ogół, są lżejsze niż te, które ogół toleruje. (365)
78.	Trzema wrogami człowieka są: diabeł, państwo i technika. (123)	Trzej wrogowie człowieka to: diabeł, państwo i technika. (366)
79.	W marksizmie brzmią echa niemieckiego romantyzmu tak samo, jak w kuchni odbija się echem konwersacja salonowa. (123)	W marksizmie pobrzmiewają echa niemieckiego romantyzmu, tak jak w kuchni – echa salonowych konwersacji. (367)
80.	Głupie idee są nieśmiertelne. Każda kolejna generacja wynajduje je na nowo. (123)	Głupie idee są nieśmiertelne. Każde kolejne pokolenie wymyśla je na nowo. (369)
81.	Nigdy nie było konfliktu pomiędzy rozumem a wiarą, tylko pomiędzy dwiema wiarami. (123) <i>przeczenie wprowadzone w niewłaściwym miejscu w zdaniu: zaprzeczenie orzeczenia w konstrukcji przeciwstawnej skutkuje koniecznością przeciwstawienia członów orzeczeniowych lub – najwyżej – dopełnień bliższych czy podmiotu logicznego, podczas gdy w powyższym wypowiedzeniu przeciwstawione zostają przydawki podmiotu logicznego</i>	Nigdy nie było konfliktu między rozumem a wiarą: był konflikt między dwiema wiarami. (375)
82.	Aksjologia jest autentyczną teologią naturalną. (123)	Aksjologia jest prawdziwą teologią naturalną. (378)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

83.	Prawdziwa religia jest monastyczna, ascetyczna, autorytarna , hierarchiczna. (123) <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i>	Prawdziwa religia jest monastyczna, ascetyczna, władcza i hierarchiczna. (378)
84.	W każdej demokracji prawda wydaje się paradoksem. (123) <i>dość istotna różnica znaczeniowa pomiędzy tłumaczeniami – nie mogę jednak wypowiedzieć się na temat owej różnicy</i>	W demokracji wszelka prawda wydaje się paradoksem. (387)
85.	Chrześcijaństwo nie wynalazło znaczenia grzechu, lecz jego wybaczenie. (123) <i>tak sformułowane wypowiedzenie jest wieloznaczne : „jego wybaczenie” ze względów semantycznych powinno odnosić się do „grzechu”, podczas gdy ze względów składniowych (miejsce negacji w zdaniu) odnosi się do „znaczenia” lub „znaczenia grzechu”.</i>	Chrześcijaństwo nie stworzyło pojęcia „grzechu” – stworzyło pojęcie „przebaczenia”. (389)
86.	Marksizm bardziej niż diagnozą jest symptomem. (123) <i>błąd stylistyczny: połączenie ‘być bardziej czymś’ jest potoczne, w języku ogólnym obowiązuje konstrukcja ‘być raczej czymś’</i>	Marksizm jest nie tyle diagnozą, ile symptomem. (394)
87.	Bezużyteczny jak rewolucja. (123)	Bezużyteczny – jak rewolucja. (398)
88.	<i>Aggiornamento</i> jest wyprzedawaniem Kościoła. (124)	<i>Aggiornamento</i> jest procesem licytacji, której przedmiotem jest Kościół. (398)
89.	Ostatecznie to stoicyzm jest kolebką wszystkich błędów. (Ubóstwienie człowieka – determinizm – prawo naturalne – egalitaryzm – kosmopolityzm – etc.) (124)	Zdecydowanie stoicyzm jest kolebką wszelkich błędów. (Ubóstwienie człowieka, determinizm, prawo naturalne, egalitaryzm, kosmopolityzm etc., etc.). (402)
90.	Barwa polityczna jest genetyczna, tak samo	Barwy polityczne są genetyczne – jak kolor oczu.

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	jak kolor oczu. (124)	(408)
91.	Lud żeni się tylko z ideami sprostytuowanymi. (124)	Lud żeni się wyłącznie ze sprostytuowanymi ideami. (410)
92.	<p>Chrześcijaństwo wieków autentycznie chrześcijańskich nie było dzieckiem słabości, lecz siły. Siły, która zna swoją słabość. (124)</p> <p><i>przeczenie wprowadzone w niewłaściwym miejscu w zdaniu: zaprzeczenie orzeczenia w konstrukcji przeciwstawnej skutkuje koniecznością przeciwstawienia członów orzeczeniowych lub – najwyżej – dopełnień bliższych czy podmiotu logicznego, podczas gdy w powyższym wypowiedzeniu przeciwstawione zostają nie orzeczniki orzeczeń imiennych (jak należałoby się spodziewać po takim szyku), tylko przydawki orzecznika</i></p>	<p>Chrześcijaństwo wieków prawdziwie chrześcijańskich było dzieckiem nie słabości, lecz siły. Siły, która zna swą słabość. (414)</p>
93.	<p>Chrześcijaństwo jest dogłębnie przeciwne teokracji. Społeczeństwo przemienione w Kościół nie zapowiada Królestwa Bożego. Przeciwnie, określa to jako szatańską karykaturę. Kościół domaga się równoległego istnienia Cesarstwa. Osobiście wierzę tylko w prawowitość świata, któremu przewodzą, z dwu symetrycznych tronów, <u>Rzymski Papież i Germański Cesarz</u>. (124)</p> <p><i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami, cały tekst zawiera jednak widoczne błędy:</i> - składniowy: w wypowiedzeniu trzecim zaimek wskazujący 'to' nie ma jednoznacznego odniesienia, tj. nie odnosi się w sensowny sposób do żadnego elementu znaczeniowego wypowiedzenia drugiego; - ortograficzny: niepoprawny zapis połączeń:</p>	<p>Chrześcijaństwo jest radykalnie przeciwstawne teokracji. Społeczeństwo przekształcone w Kościół nie prefiguruje Królestwa Bożego. Szkicuje natomiast Jego szatańską karykaturę. Kościół domaga się równoległego istnienia Cesarstwa. Osobiście uważam za prawowity wyłącznie ten świat, któremu przewodziliby – z symetrycznych tronów – rzymski papież i germański cesarz. (414)</p>

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<i>rymski papież i germański cesarz – pisownia wielkimi literami nie znajduje uzasadnienia w powyższym tekście</i>	
94.	<p>Chrześcijaństwo nigdy nie usiłowało ani nie będzie usiłować – jeśli się odrodzi – być Królestwem Bożym. Ale społeczeństwem chrześcijańskich grzeszników. (124)</p> <p><i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej – językowej - między tłumaczeniami</i></p>	<p>Christianitas nigdy nie usiłowała ani nie będzie usiłowała, jeśli zmartwychwstanie, być Królestwem Bożym. Lecz społecznością chrześcijańskich grzeszników. (414)</p>
95.	Nie jest dziś możliwe szanować chrześcijan. Przez szacunek dla chrześcijaństwa. (124)	Dziś nie sposób szanować chrześcijan. Z szacunku dla chrześcijaństwa. (416)
96.	Lewicowiec płaci wyłącznie przedawnionymi czekami. (124)	Lewicowiec płaci wyłącznie postdatowanymi czekami. (420)
97.	„Socjalizm z ludzką twarzą” jest jak wódka bez alkoholu. (124)	„Socjalizm z ludzką twarzą” to bezalkoholowa wódka. (420)
98.	Jeżeli wierzymy w Boga, nie powinniśmy mówić: wierzę w Boga, lecz: Bóg wierzy we mnie. (124)	Jeśli wierzymy w Boga, nie powinniśmy mówić: „Wierzę w Boga” - powinniśmy mówić: „Bóg wierzy we mnie”. (429)
99.	Humanista chrześcijański? – Tak. Humanizm chrześcijański? – Nie. (125)	Chrześcijański humanista? – Tak. Chrześcijański humanizm? – Nie. (430)
100.	Ten, który nas zdradził , nigdy nie wybaczy nam swojej zdrady. (125)	Ten, kto nas zdradza , nigdy nie wybaczy nam swej zdrady. (443)
101.	<p>Wierność jest najszlachetniejszą muzyką Ziemi.</p> <p><i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami, jednak zdanie zawiera także jeden błąd ortograficzny: nieuzasadniony kontekstualnie i znaczeniowo zapis wielką literą wyrazu</i></p>	Lojalność jest najszlachetniejszą muzyką tego świata. (444)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	ziemia (ziemia 'miejsce życia ludzi', Ziemia 'trzecia planeta Układu Słonecznego')	
102.	Każde społeczeństwo nie zhierarchizowane dzieli się na pół. (125)	Każde niehierarchizowane społeczeństwo rozpada się na dwie części. (445)
103.	Rozum, Postęp, Sprawiedliwość są trzema cnotami teologicznymi głupca. (125)	Rozum, Postęp, Sprawiedliwość – trzy cnoty teologiczne głupca. (447)
104.	Kiedy romantyzm nasyci się okultyzmem prowadzącym go do rozkładu, <u>wytrąca się w to</u> , co jest demokratycznym pseudoromantyzmem. (125) <i>błąd składniowy – czasownik 'wytrącać się' jest czasownikiem bezdopełniowym</i>	Kiedy romantyzm nasycy się okultyzmem, co prowadzi do rozpadu, wtedy osad, który pozostaje, jest demokratycznym pseudoromantyzmem. (452)
105.	Współcześni konserwatyści <u>są nikim więcej jak</u> liberałami sponiewieranymi przez demokrację. (125) <i>błąd składniowy – użycie niewłaściwej konstrukcji porównawczej: brak wymaganego przez polski system językowy podwójnego zaprzeczenia (są nikim więcej zamiast: nie są nikim więcej), a także użycie niewłaściwego przyimka w konstrukcji porównawczej (jak zamiast niż)</i>	Obecni konserwatyści są tylko liberałami sponiewieranymi przez demokrację. (456)
106.	Popadając w pokusę jezuityzmu, Kościół zaczął ją wykorzystywać i skończył wykorzystany. (125)	Kościół, kiedy ulega pokusie jezuityzmu, zaczyna wykorzystywać, a kończy wykorzystany. (485)
107.	Scholastyka zgrzeszyła usiłowaniami przemienienia chrześcijanina w mądrą . Chrześcijanin jest sceptykiem, który zaufa Chrystusowi. (125) <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami: wyraz mądra jest słowem potocznym, jego użycie w tłumaczeniu powinno być uzasadnione nacechowaniem stylistycznym oryginału</i>	Scholastyka zgrzeszyła, kiedy usiłowała przekształcić chrześcijanina we wszystkowiedzącego . Chrześcijanin jest sceptykiem, który ufa Chrystusowi. (487)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<i>poddawanego tłumaczeniu</i>	
108.	Tak jak tytuły szlacheckie, przesady są groteskowe, jeśli nie pochodzą przynajmniej ze średniowiecza. (125)	Przesady – tak jak tytuły szlacheckie – są groteskowe, jeśli nie mają początku przynajmniej w średniowieczu. (490)
109.	Wszystko jest historią, lecz nie wszystko jest chronologią. (125)	Wszystko jest historią, ale nie wszystko jest chronologią. (413)
110.	Jak podtrzymać tradycję? – Nie gadając o niej. (125) <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami: wyraz gadać jest słowem potocznym, jego użycie w tłumaczeniu powinno być uzasadnione nacechowaniem stylistycznym oryginału poddanego tłumaczeniu</i>	Jak podtrzymać tradycję? – Nie mówiąc o niej. (516)
111.	Każda restauracja jest jakobinizmem na odwrót. (125)	Każda restauracja jest odwróconym jakobinizmem. (519)
112.	Jezus Chrystus jest jedynym punktem w historii, w którym aksjologia i ontologia łączą się ze sobą. (126)	Jezus Chrystus jest jedynym punktem w dziejach, w którym jednoczą się aksjologia i ontologia. (525)
113.	Inteligencja będzie zawsze Kościołem katakumb. (126)	Inteligencja zawsze będzie Kościołem katakumb. (528)
114.	Ekumenizm i indyferentyzm są rymami tego samego dystychu. (126)	Ekumenizm oraz indyferentyzm są rymami tego samego dystychu. (529)
115.	Historia współczesna jest dialogiem dwóch ludzi: tego, który wierzy w Boga, i tego, który wierzy, że jest bogiem. (126)	Współczesna historia jest dialogiem między dwiema osobami: jedna wierzy w Boga, a druga wierzy, że jest bogiem. (530)
116.	Intelektualiści są proletariatem Parnasu. (126) (543)	
117.	<i>Dramatis personae</i> metafizyki są rzeczywiste, ale to, co nam o nich opowiadają metafizycy, jest wymysłem. (126)	<i>Dramatis personae</i> metafizyki są rzeczywiste, ale to, co opowiadają nam o nich metafizycy, jest bajką. (547)

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

118.	Każdy „wyzwoliciel” wystawia na koniec rachunek. (126)	Każdy „wyzwoliciel” na koniec wręcza rachunek. (550)
119.	Totalitaryzm jest fuzją religijnej lewicy i państwa. (126) <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i>	Totalitaryzm jest zgubnym połączeniem religii i państwa. (553)
120.	Hierarchie są niebiańskie. W piekle wszyscy są równi. (126) (564)	
121.	„Prawa człowieka” w liberalizmie współczesnym nie chronią już niczego, jak tylko prawa do konsumowania. (126)	Spośród „praw człowieka” współczesny liberalizm broni już tylko prawa do konsumpcji. (572)
122.	Dusza nowoczesna jest księżycowym pejzażem. (126)	Współczesna dusza jest pejzażem księżycowym. (573)
123.	Grzechem bogacza jest nie bogactwo, lecz wyjątkowa ważność, jaką mu przypisuje. (126)	Grzechem bogacza nie jest bogactwo: jest nim ekskluzywna ważność, którą przypisuje bogactwu. (578)
124.	Parlamenty wybrane w głosowaniu powszechnym najpierw straciły swój prestiż moralny, a potem znaczenie polityczne. (126)	Parlamenty wybrane w wyniku powszechnych wyborów najpierw tracą prestiż moralny, a następnie – znaczenie polityczne. (579)
125.	Prawowitość ustroju zależy dzisiaj od liczby trupów, <u>które zgromadził</u> . (127) <i>błąd stylistyczno-składniowy: zdanie podrzędne przydawkowe zawiera podmiot domyślny, który w oczywisty sposób nie narzuca się na podstawie zdania nadrzędnego</i>	Dzisiaj prawowitość reżimu zależy od liczby zwłok, które on gromadzi. (582)
126.	Demokracja ma terror pośrodku i totalitaryzm na końcu. (127) <i>nie mogę się wypowiedzieć na temat różnicy znaczeniowej między tłumaczeniami</i>	W demokracji terror jest środkiem, a totalitaryzm – celem. (582)
127.	Od czasu, kiedy kler się splebeizował, Kościół przeklina wszystkich pokonanych i oklaskuje	Odkąd duchowieństwo się splebeizowało, Kościół wyklina wszystkich przegranych i urządza owacje

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	wszystkich zwycięzców. (127)	wszystkim zwycięzcom. (584)
128.	<p>Reakcjonista jest zwyczajnym patologiem. Diagnozuje zdrowie i chorobę. Leczą jedynym terapeutą jest Bóg. (127)</p> <p><i>błąd łączliwości: niefortunne połączenie wyrazowe w zdaniu drugim: czasownik diagnozować łączy się w dopełnieniu z rzeczownikami osobowymi (ktoś diagnozuje kogoś, np. lekarz diagnozował pacjentów) lub z określeniami wskazującymi na stan pacjenta lub zaburzenia tego stanu; można zatem diagnozować chorobę, można diagnozować stan zdrowia, ale raczej nie samo zdrowie</i></p>	<p>Reakcjonista jest zwykłym patologiem. Określa chorobę i zdrowie. Leczą jedynym terapeutą jest Bóg. (586)</p>
129.	<p>Dzisiejsza liturgia protokołuje świecki rozwód pomiędzy klerem a sztuką. (127)</p> <p><i>błąd składniowy: naruszenie łączliwości składniowej rzecz. rozwód; połączenie *rozwód pomiędzy kimś a kimś znajduje się poza współczesną normą językową</i></p>	<p>Obecna liturgia jest protokołem świeckiego rozwodu kleru i sztuki. (596)</p>
130.	<p>Kościół pierwotny i średniowieczny potrafił przyswajać to, co zdrowe. Kościół trydencki nie umiał przyswajać nic. Kościół współczesny przyswaja tylko to, co trujące. (127)</p>	<p>Kościół pierwotny i średniowieczny umiał przyswajać to, co zdrowe. Kościół trydencki nie umiał przyswajać nic. Kościół obecny przyswaja tylko to, co szkodliwe. (597)</p>
131.	<p>Historyk marksistowski nie bada, aby odkryć, lecz aby potwierdzić. (127)</p>	<p>Marksistowski historyk prowadzi badania nie po to, by odkryć, lecz po to, by potwierdzić. (600)</p>
132.	<p>W średniowieczu romańskim połączyły się <i>Ewangelia</i> z <i>Iliadą</i>. (127)</p>	<p>W romańskim średniowieczu jednoczą się <i>Ewangelia</i> oraz <i>Iliada</i>. (603)</p>
133.	Każdy prawowity pretendent umiera na wygnaniu. (127) (603)	
134.	<p>Historia jest następstwem nocy i dni. Dni krótkich i nocy długich. (127)</p> <p><i>błąd składniowy: nieuzasadniona zmiana prepozycyjnego szyku przydawki</i></p>	<p>Dzieje są następstwem nocy i dni. Krótkich dni i długich nocy. (608)</p>

Po lewej stronie wersja prof. Jacka Bartyzela, za: *Arcana* nr 111 (3/2013),
 po prawej stronie przekład Krzysztofa Urbanka, za: Nicolás Gómez Dávila,
Scholia do tekstu implicate, tłum. Krzysztof Urbanek, Furta Sacra, Warszawa 2014;
 w nawiasach numery stron; zestawienie komentarzem opatrzył językoznawca.

	<i>charakteryzującej na postpozycyjny szyk przydawki gatunkującej</i>	
135.	Istnieją tylko trzy podstawowe formy akcji politycznej: demagogiczna, biurokratyczna i zbrojna. (127)	Istnieją jedynie trzy podstawowe formy akcji politycznej: demagogiczna, biurokratyczna, zbrojna. (613)
136.	Idee lewicowe są, nade wszystko, nużące. (127)	Idee lewicy nade wszystko są nudne. (615)
137.	„Socjalizm naukowy” jest ideologią utopijności nieśmiałej. (127)	„Naukowy socjalizm” jest ideologią nieśmiałego utopizmu. (619)
138.	Historyk nie upraszcza, żeby zrozumieć, lecz żeby zdradzić. (128)	Historyk upraszcza nie po to, aby zrozumieć, lecz po to, aby zdradzić. (619)
139.	Po abdykacji Prospera Ariel przemieni się w Kalibana. (128)	Ariel, kiedy abdykuje Prospero, przekształca się w Kalibana. (<i>The Tempest, II Part</i>). (621)
140.	Ażeby zgorszyć lewicowca, wystarczy powiedzieć prawdę. (128)	Aby oburzyć lewicowca, wystarczy powiedzieć prawdę. (625)
141.	Nie należę do świata, który umiera. Przedłużam i przekazuję prawdę, która nie umiera. (128) -> rozdzielone (dwa scholia w <i>Arcanach</i> zrobione z jednego scholium w oryginale)	Nie należę do świata, który ginie. Przedłużam i przekazuję prawdę, która nie umiera. (628)